

Ordføreren (Jesper Simonsen): For at undgaa Gentagelser, hvad denne Debat jo til Dels har været og stærkt opfordrer til efter de mange Behandlinger, vi har haft af dette Forslag, skal jeg holde mig blot til et Par Punkter. Det ærede Medlem Hr. Elmquist plejer som Ordfører for Venstre, naar han heroppefra taler imod Offentlighed i Retsplejen, at begynde med at fastslaa, at Venstre er ivrig principiel Tilhænger af Offentlighed; derefter stiller man vidtrækkende Forslag, som er af en saadan Karakter, at det faktisk overlades til Domstolene at lukke Dørene, naar de vil. Det ærede Medlem Hr. Elmquist har til Støtte for saadanne Forslag i den senere Tid valgt et Eksempel, som gør et vist Indtryk. Det er den unge Pige, som første Gang staar som tiltalt, og som staar der med Offentlighedens Øjne rettet paa sig, og saa maa det jo appellere til Følelsen, til Medlidenheden, saa man siger: Det var dog bedst at lukke Dørene. Ja, det er nu saaledes, at den unge Pige har sin Historie i den danske Retspleje, og overfor det ærede Medlems stadige Fremhæven af hende, skal jeg kort omtale hendes Historie.

Vi har først Fejø-Sagen. Det var en ung Pige, der stod som første Gang sigtet i Retten og blev underkastet Forhør for lukkede Døre. Vi har dernæst Alma Bondesen-Sagen, ganske det samme Tilfælde. Hvorledes disse Sager forløb, kendes jo.

Vi har fra den Tid, jeg har været Dommer, endnu et Tilfælde — jeg tror den unge Pige hed Agnes. Det var en ung Pige her i København, som blev underkastet første Afhøring hos Politiet angaaende et Ur eller en Portemonnæ, hvad det nu var, der var forsvundet i den Plads, hun var i, og hun tilstod. Da hun kom frem i Retten for lukkede Døre, nægtede hun, men man fik hende alligevel fra denne Benægtelse, som selvfølgelig var en ganske urimelig Ting, og fik hende til atter at vedgaa sin Tilstaaelse, og hun fik sin Dom. Efter at hun havde faaet den, dukkede den Dreng op, som havde stjaalet den paa-gældende Ting, og saa kunde man begynde at reparere paa Skaden.

Dette er Historien om den unge Pige i Retten for de lukkede Døre. Nej, vil man beskytte disse unge svage Sjæle, som stilles paa en overmaade vanskelig Plads, mod, at der lægges Pres paa dem for at faa dem til at tilstaa, saa er Offentligheden den eneste sikre Garanti. Hvis man lukker Dørene i den Slags Sager — og det er det, man nu vil give Adgang til —, berøver man netop den unge Pige, netop den

første Gang sigtede den eneste paalidelige Ven, hun har under en saadan Sag. Jeg vil derfor meget advare imod, at man ud fra den Slags Følelsesmomenter nu giver Adgang til at lukke Dørene efter et frit Skøn. Det vil — det ligger i selve Sagens Natur — virke saaledes, at Dørene lukkes, hvor der er størst Trang til, at Offentligheden er til Stede, men hvor det er ganske ligegyldigt, om Offentligheden er der eller ej, fordi det ikke kan genere Sagens Oplysning eller Politiets Arbejde, der kan Offentligheden komme ind.

Saa kun et Par Bemærkninger om Mindretallets Stilling til Lægmands Medvirken i den danske Retspleje. Ogsaa der erklærer man sig for principielle Tilhængere, men jeg har sjældent hørt en Tale, der i den Grad var baaret af Mistillid til Lægmands Medvirken i Retsplejen som Venstres Ordførers i Dag. Det var en Tagen Afstand paa hvert enkelt Punkt, en Ængstelse for, at Juraen ikke skulde faa alt, hvad dens var, og et Forsvar for en Ordning, der lægger Afgørelsen i Juristernes Haand, saaledes at Lægmandene aldrig kan gennemføre en Afgørelse, naar ikke de har Juristerne med sig. Nævningesagerne Antal indskrænkes til et rent Minimum, til de aller alvorligste Forbrydelser, hvor man naturligvis ifølge Sagens Natur anser Nævningerne for bundet under Hensyn til Forbrydelsens Størrelse. Hvor Domsmændene skal være med, altsaa i Retter, bestaaende af 3 Lægmand og 3 Jurister, foreslaas det, at den juridiske Formands Ord skal være afgørende; staar Juristerne sammen, betyder Lægmandene altsaa intet.

Man har helt igennem og nu sidst i dette Forslag vist en saa indgroet Mistillid til Lægmandens Medvirken i Retsplejen, at man maa forbavses. Lægmandens hidtidige Medvirken i Retsplejen har efter min Mening ikke givet mindste Anledning til denne Mistillid. Jeg nærer ikke denne Mistillid, jeg lægger trøstigt Afgørelsen i Lægmandens Haand. Det er min bestemte Overbevisning, at Lægmanden staar Livet, som det leves, nærmere end Juristen, der sidder med sine Lovbøger og efterhaandeu bliver bundet af formelle Hensyn. Det er dette Element ude fra Livet, man skal have ind i Retssalen, de forstaar de Tilfælde, som foreligger, og yder derfor et stærkt Bidrag til at træffe en Afgørelse, der er i Kontakt med Livet.

Elmquist: Ogsaa jeg skal i denne Omgang fatte mig i yderste Korthed. For-